

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Υαλλομένη τὴν 26 τοῦ Ἰουλίου μηνός.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προσιμακόν, τὸ Μικαρίου ἀνήρ.
Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους 5'.

Καὶ ψάλλομεν προσόμια (α) Ἦχ. β'.

Ποίους εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίους εὐφημιῶν στέμμασι, στέψωμέν σε τὴν ἁγίαν,
τὴν βδελυξαμένην τὴν γῆνα, καὶ ἀσπασαμένην τὰ ἄ-
φθαρτα, τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναιρεθεῖσαν τὴν νύμφην τοῦ
Βασιλέως καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν πάση τῇ οἰκουμένη δια-
λάμπουσαν, περιστεράν τὴν ἁγίαν, ἥνπερ εἰς παστάδα
προσεδέξατο οὐρανῶν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ
μέγα ἔλεος. Δίς.

Ποίους ἐγκωμιῶν ἀνθεσιν, ἀναδήσωμεν τὴν ἀθλοφόρον
τὴν τοὺς δυσεθεῖς ἀπελέγξασαν, καὶ τὴν πλάνην πᾶ-
σαν πατήσασαν, καὶ εἰς οὐρανίους νῦν θαλάμους, ἀξίως
περισκιρτῶσαν καὶ χορεύουσαν, Τριάδα, Θεολογοῦσαν
τὴν πανταίτιον, σὺν τοῖς ἁγίοις Ἀγγέλοις, ἧς ταῖς με-
σιτεῖαις τοῖς τιμῶσιν αὐτὴν σεπτῶς, παράσχου ἡμῖν
Χριστέ, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος. Δίς.

Ποίους ὕμνων διῶν ῥήμασιν, ἐπαινέσωμέν σε τὴν ἁγίαν,

(α) Ὑπό τινος ἀνωνύμου ἐν χειρογράφῳ φυλάξ.

χρυσὸς ἐν χωνεΐᾳ δοκιμασθὲν, ταῖς αἰκίαις καλλιπάρθενε.

Δόξα, ἦχος πλ. α΄.

Σήμερον ἡμέραν ὑπέρλαμπρον, καὶ ἕαρ πανευφρόσυνον, ἀνέτειλε τοῖς πέρασιν, ἢ πάνσεπτος πανήγυρις τῆς ἀθλοφόρου, λαμπρύνουσα τῶν εὐσεβῶν τὰς καρδίας, καὶ τοῖς θαύμασιν ὡς ἄνθεσι, τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα. Δεῦτε οὖν ἅπαντες πιστοὶ εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ καὶ σεβασμῖα μνήμῃ τῆς μάρτυρος Παρασκευῆς, καὶ τοῖς ἄνθεσι τῶν ἐγκωμίων ταύτην καταστήσωμεν, οὕτω βοῶντες. Χαίροις Παρασκευῆ καλλιπάρθενε κόρη· χαῖρε νύμφη τοῦ Χριστοῦ· χαίροις ἢ τῶν Ἑλλήνων τὰ ἀπόλωτα στόματα, ὡς ἀφώνους ἀποδείξασα ἰχθύας, καὶ τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, ἐναντίον Ἀντωνίου τοῦ δυσεβοῦς ἐλέγχασα, καὶ κηρύξασα Χριστὸν τὸν Θεὸν, τὸν παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε.

Δοξολογία μεγάλη. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, εἰ Μακαρισμοὶ καὶ ἀπὸ τῆν Γ' καὶ δ'. ᾠδὴν τοῦ Κανόνος τῆς ἁγίας. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον.

Πάρεσο προστάτις, μάρτυς Χριστοῦ, πρὸς πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν σεπτήν σου τὴν ἑορτὴν, καὶ ἐκ βλάβης πάσης πάντας ἡμᾶς ῥῦσαι, Παρασκευῆ ὁσία, καὶ τοὺς φιλοῦντάς σε.

ΤΕΛΟΣ

καὶ παρθενομάρτυρα σήμερον, τὴν Παρασκευὴν τὴν πανένδοξον, τὴν τῆς δυσσεβείας καταλύτην, τὴν πάντας τοὺς φιλοσόφους καταπλήξασαν, καὶ θάρσος, τοῦ Ἀντωνίου καταράξασαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐν σταδίῳ, μέσον ἀνομούντων, διαγγείλασα εὐσταθῶς, Θεὸν προαιώνιον, καὶ ἄνθρωπον ἀναμάρτητον. Δίς.

(Εἰ βούλει ψάλλε, καὶ τὰ τοῦ μνηαίου τρία τῆς ἁγίας)

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Παρθενομάρτυς ἀθλοφόρε, Παρασκευὴ πανένδοξε, τοὺς τὴν ἄθλησιν τὴν σὴν, ἀξίως ἐκτελοῦντας, αἴτησαι ῥυσθῆναι πειρασμῶν καὶ θλίψεων ταῖς πρὸς Θεὸν προσθεύαις σου, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως μάρτυς παναοίδιμε.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσῃ σε.

Τὰδε λέγει Κύριος πάντα τὰ

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ.

Δίκαιαι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι.

Εἰς τὴν λιθὴν. Ἦχος α'.

Πεῖραν εἰδωλικὴν τῇ ἐκχύσει τοῦ σου αἵματος, ἐναπέσθεσας πανένδοξε, Παρασκευὴ καλλιπάρθενε, καὶ κατενέπρησας ξόανα, καὶ ἀνίδρυτα σεβάσματα, θείῳ ζήλῳ τὴν ψυχὴν ἀναφλεγόμενην. Ὅθεν καὶ Θεὸν καθωμολόγησας, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρισμῶν, ἄνθρωπον γεγονότα, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, εἰς τὸ σῶσαι τὰ σύμπαντα.

(Τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ ἀρτοκλασίῳ).

Ἦχος πλ. α'.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον, στολισαμένη ταῖς ἄθλοις σου, μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, εὐφραίνεται, καὶ τὴν σὴν παγ-

γέραστον μνήμην, κατ' ἀξίαν εὐφρόμως κραυγάζει γεραιούσα. Χαίροις ἢ τὸν Ἀγγελικὸν βίον ζηλώσασα, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἀραμένη, καὶ τὰς παγίδας συντρίψας τοῦ ἀντιπάλου. Χαίροις μαρτύρων τὸ καύχημα, καὶ παρθένων ἐγκαλώπισμα. Παρασκευὴ ὀσιομάρτυς, μὴ διαλείπης ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων πρὸς Κύριον, ὡς παρῴρησιαν ἔχων ἀθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα, ἤχος δ'.

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα, τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην. Ὅτι καὶ γυναῖκες κατήργησαν τὴν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου φιλόανθρωπε· τύραννον οὐκ ἐποθήθησαν, τὸν δόλιον κατεπάτησαν, ἴσχυσαν δὲ ὀπίσω σου ἔλθειν, εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοφῶν τοὺς δούλους.

Ἀποστιχα. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Πολυώδυνα βάσανα, ὑποστῆναι πανένδοξε, ἀνδρικῶ φρονήματι ἠυτομόλησας, καὶ τῶν Ἑλλήνων σεβάσματα, ὡς κόνιν ἐλέπτυνας· τῷ γὰρ σθένει τοῦ Σταυροῦ, τὸν ἀντίπαλον ἔκτεινας, τὸν καυχώμενον, ὑπεράνωθεν ἄστρον, θρόνον θεῖναι· πρὸ ποδῶν σου γὰρ ἐρῶράγη, ὡς περ στρουθίον παιζόμενον.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Τῆς πλακὸς τὴν βαρύτητα, καὶ πυρὸς τὴν κατάφλεξιν, θεϊκῆ προνοία, Ἄγγελος τάχιστα, τὴν μὲν ὡς φύλλον ἀνέδειξε, τὴν δὲ αὔραν ἔνδρυσον, οἷα πάλαι τοῖς παισὶ, τοῦ τετάρτου ἢ βρασις, μεθ' ὧν ἔκραζες· Σοὶ τὸ

ἔλεος μέγα πανικτίρμον· ἔθεν σέβω γηθομένη σου τὸ πανύμνητον ὄνομα.

Στιχ. Καὶ ἐστήσαν ἐπὶ πέτρων.

Καθαρότητα σώματος, καὶ ψυχῆς τὴν λαμπρότητα, κτησαμένη πάντοτε, ὄφθης ἄμωμος· σὺ γὰρ νυμφίον ποθήσασα, κατ' ἔχους ἐδάδισας, νεητοῦ μύρου σεμνή, Παρασκευὴ αἰδίμε· καὶ νῦν πρέσβευε, τὸν Σωτῆρα τῶν θλων λύσιν δοῦναι, ὀφλημάτων τοῖς ἐν πίστει ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην σου.

Δόξ. Ἦχος πλ. β.

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα πνευματικὴν χερσὶν ἐπικροτήσωμεν, καὶ τὴν Χριστοῦ παρθενομάρτυρα εὐφημήσωμεν λέγοντες. Χαίροις Παρασκευὴ ἑστία καὶ Θεοτίμητε. Χαίροις, ἡ τὸ μαρτύριον καλῶς ὑποδεξαμένη. Χαίροις τῶν μαρτύρων ἰσοστάσις, καὶ τῶν ἐσίων ἐμόσκησε, μετ' ὧν ἰκεύτευσεν τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτόκε σὺ εἰ ἄμπελος.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ. Ἦχος α'.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασασμένη φερώνυμε, τὴν ὁμώνυμόν σου πίστιν εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ ἀθλοφόρε· ἔθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξ. καὶ νῦν. Θεοτεκνίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φηγεζαμένου σοι.

Εἰς τὸν ὀρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. στιχ. Κάθισμα ἤχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ὀραιότατον Χριστὸν ἀγαπήσασα, καὶ δι' ἀγνείας τὴν ψυχὴν ὀραῖσασα, διὰ παντοίων πόνων τε καὶ θλίψεων, τούτῳ κατηγγύησαι, ὡς περ ἄμωμος νύμφη· ἔθεν

σε ἠξίωσεν οὐρανίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν αὐτῷ, τῶν σὲ τιμώντων, Παρασκευὴ πανεύφημε.

Δόξ. καὶ νῦν.

Ὁ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε.

Μετὰ τὴν Β'. στιχ. Κάθισμα ἤχος α'.

Τὸν τέρον σου Σωτήρ.

Ὡς ἄμωμος ἀμνάς, καὶ ἀγνή τῷ Κυρίῳ, συνήφθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς ἀθλήσεως, σεαυτὴν ὀραῖσασα· ἔθεν εἰλήφας τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν, ἰατρούουσα τὰ ἀρρώσθηματά πάντα, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξ. καὶ νῦν. Μητέρα σε Θεοῦ.

Μετὰ τὸν Ἡολυέλεον, ἤχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Παρασκευὴ μάρτυς Χριστοῦ, ἀνευφημήσωμεν πιστοὶ, ὅτι τὸν τύραννον ἐχθρὸν, ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἐν τοῖς ποσὶ σου κατεπάτησας γενναιοφρόνως, καὶ γέγονας ἡμῖν, ἀνδρεία πίστεως, πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ πατοῦσα δύναμιν· καὶ οὐρανόθεν ἔλαβες, τὸν στέφανον, τῇ κορυφῇ σου αἰδίμε· Χριστὸν δυσώπει, σωθῆναι πάντας, τοὺς τελούντας τὴν μνήμην σου. Δόξ. καὶ νῦν.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Προκείμε.

Δίκαιος ὡς φροῖνεξ.

Εὐαγγέλιον. Τῶν δέκα Παρθένων.

Ὁ Ν'. Δόξ. ταῖς τῆς ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτοκ.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, παρέστη ἡ Παρθένο, καὶ ἀθλοφόρος καὶ μάρτυς, περιδεδημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον, καὶ πεποικιλημένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καὶ

τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς αὐτόν, ἐν ἀγαλλιᾷσσει τὴν λαμπάδα κατέχουσα· εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης· ἐγὼ, μὴ χωρήσης με νυμφίε ἐπουράνιε· αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις, κατὰπεμψον ἡμῖν, παντοδύναμε Σωτῆρ τὰ ἐλέη σου.

Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου. κτλ.

Οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς ἁγίας.

Κανὼν τῆς ἁγίας. (Ποίημα τοῦ Κυρίου Θεοφάνους.)

ᾠδὴ Α'. ἤχος δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ἦμνοῦσι τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, μάρτυς πανεύφημε, χάριν δοθῆναι αἰτῆσαι ἡμῖν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεισιν Παρασκευὴ αἰείδιμε, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεσιν.

Νομίσας τῆς καρτερίας λύειν σου, μάρτυς τὸ εὐτονον, ὁ τοῖς ξοάνοις τύραννος δεινός, ἀπονέμων προσκύνησιν ἀλλὰ σοφοῖς σου ῥήμασιν, τούτου τὸ θράσος ἅπαν λέλυται.

Μαρτύρων καλλονὴ ἀνέφηνας, τὰς τοῦ ἐχθροῦ μηχανὰς, καταβαλλούσα δπλω τοῦ Σταυροῦ, καὶ τύραννον ὠμότητα, ἀθλητικῶς παλαίσασα, θεοσεβῆ πίστιν ἐκῆρυξας.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγος ἐκ σῶν ἀχράντων Δέσποινα, αἱμάτων τίκτεται, ἐμψυχωμένην σάρκα εἰληφώς· καὶ ἡμᾶς ὀλισθήσαντας, ἀπαταιῶνος δήγματι, τῷ θείῳ κράτει ἀνεπλάσατο.

ᾠδὴ Γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἐνεύρου τὸ ἀσθενές, τὸ θεῖον Πνεῦμα καὶ φαιδρὸν

δέδειχεν, ἐξεικονίζον ἄριστα, τῆς σῆς ἀκραιφνοῦς ψυχῆς ἔλλαμψιν.

Ῥωσθεῖσα σθένει Χριστοῦ, τὰς τῶν βουνεύρων ἀφειδώς, μάστιγας, μάρτυς Χριστοῦ ὑπέφερες, εἰά τις ἀδάμας στεφρότατος.

Ἀγάπη τῇ πρὸς Θεόν, ἐν τῷ σταδίῳ καρτερῶς ἤνεγκας, τὸν σκορπισμὸν τοῦ σώματος, καὶ τοὺς ἀνυπείστους πικροὺς αἰκισμοὺς.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοὶ χαῖρε κραυγάζομεν. *Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.*

Ἐκ σπαργάνων μητρῶν σὺ τῷ Χριστῷ, ἀνετέθης ὡς μάρτυς διηνεκῶς, αὐτῷ εὐηρέστησας, τῷ σωτῆρι τῶν δούλων, καὶ τυράννων τὰ θράση, στεφρότως κατεπάτησας, καὶ βασάνους ὄντως ἀνδρείως ὑπέμεινας. Ὅθεν ὁ Χριστὸς σοὶ, τοὺς στεφάνους κομίσας, ἐνδόξως ἠτοίμασεν, εἰς νυμφῶνα οὐράνιον, Παρασκευὴ ἀξιάγαστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐερτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσχίηωσεν ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάξεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον. Ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἀσπορον τόκον σου.

ᾠδὴ Δ'. Ἐπαρθένην σε ἰδοῦσα.

Ἰαμάτων τυχοῦσα καὶ χαρισμάτων, καὶ ὀπτασίας ἔνδοξε, τὰς θείας πηγάζεις χάριτας ἐκάστοτε, τοῖς πῖ-
σται γεραίρουσι, καὶ τῷ σῶ λιμένι προστρέχουσι.

Ρυτίδα ὄντως καὶ σπῖλον μηδὲλως σχοῦσα, ἁγιασμόν
τε σώματος ἐπικτησαμένη, Ἀγγέλους τεθέασαι, μεθ' ὧν
ἐκραύγαζες· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡς ἀκατάληπτον σημεῖον φρικτῆς ἡμέρας, τοῦ σω-
τηρίου πάθους γὰρ ἐξεικονισθείσης, γυναικίῳ σώματι,
Σταυρόν τε καὶ κάλαμον, στέφανον καὶ σπόγγον τεθέασαι.

Θεστοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας, ὦ Παρθένη, καὶ μετὰ τόκον
ᾧφθης παρθενεύουσα πάλιν ἔθεν ἀσιγήτοις θύναῖς, τὸ
χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

ᾠδὴ Ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ἠγώνισαι σεμνή, καὶ τὸν τύραννον ἐκπεινας, ῥητο-
ρεύσει ταῖς πανσόφοις, πρὸ βημάτων ἀφρόνων, τὸν Χρι-
στὸν καταγγέλλουσα.

Χοῦν ἔχουσα στεφρόν, ἀηττήτῳ, φρονήματι, κατή-
σχυνας τῶν εἰδώλων, τὰ σεβάσματα πάντα, Γραφικαῖς
ἀποδείξεισι.

Παστάδος νοητῆς, καὶ νυμφῶνος ἠξίωσαι, χορευούσα
σὺν παρθένοις, ταῖς φρονίμοις ἐνθέως, Παρασκευὴ ἀ-
οίδιμε.

Θεστοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγαδες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σὲ ἄγ-
κυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόθυμπε
κεκτῆμέθα.

ᾠδὴ ς'. Θύσω σοι μετὰ φωτῆς.

Ἀγγέλου παρουσία τοῖς στέροισι θεθεϊσάν σοι, μεγί-

στην πάνσεμνε πλάκα, καὶ χειρῶν τοὺς ἥλους ἔνδοξε
μάρτυς, ὁ Δεσπότης, ῥοπή θεία θάπτον ἠφάνισε.

Νέαν σε πρωτομάρτυρα Θέκλαν δοξάζομεν, οἷα κηρύ-
ξασαν πᾶσι, καὶ πολλοὺς φωτίζουσιν θείῳ λόγῳ, καὶ
ἀπίστους, πρὸς τὴν ἐνθεον πίστιν ῥυθμίζουσιν.

Ἐρρει σου, τῶν ἐνθέων δογμάτων ὁ σύλλογος, μελιστα-
γῆς τῶν χειλέων, καὶ τὴν γνώσιν πάντας διδάσκουσα,
παῖρρησία Παρασκευὴ μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Θεστοκίον.

Ὁ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον, ὅτι
παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀ-
πειρᾶνδρος, συλλαβοῦσα, οὐκ ἔστενεχώρησεν.

Κοντάκιον, ἦχος δ'. Ἐπεφανη σήμερον.

Τὸν ναόν σου πάνσεμνε, ὡς ἰατροῖν, ψυχικὸν εὐρά-
μεγχι, ἐν τούτῳ πάντες εἰ πιστοὶ, μεγαλοφῶνως τιμῶ-
μέν σε, ὀσιομάρτυς Παρασκευὴ αἰίδιμε.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ τοῦ νυμφίου σε φωνὴ καλέσασα, ὡς νύμφην στε-
φάνῳ ἀφαρσίας ἐκόσμησε, Θεόφρον Παρασκευὴ πανευ-
κλεθῆς, καὶ μετὰ ἀθλοφόρων καὶ μαρτύρων τῶν σεπτῶν
ἀξίως συνηρίθμησε· μεθ' ὧν εὐφραινομένη, μέμνησο τῶν
ἐκτελούντων τὴν ἀγίαν ἐσρτήν σου, καὶ συνεληθόντων
ἐνδον τοῦ ναοῦ σου· ἐν αὐτῷ γὰρ νυνὶ παρεστῶτες, ἀπὸ
ψυχῆς προσφερομέν σοι τοὺς ὕμνους, ὀσιομάρτυς Παρα-
σκευὴ αἰίδιμε.

Στίχ. Θεῷ παρεσκευάσας ἀγνόν εἰς δρόμον

Σαυτὴν ἀγῶσι, σεμνή, εἰς κατοικίαν.

Αὕτη ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίου, ἐν ἔτει, ρμ'.

καταγομένη μὲν ἀπὸ ἓνα χωρίον τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, θυγάτηρ δὲ οὔσα, γονέων Χριστιανῶν, καλουμένων Ἀγάθωνος καὶ Πολιτείας, οἱ ὁποῖοι τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου ἐπιμελῶς φυλάττοντες, ἦτον ἄτεκνοι, διὰ τοῦτο καὶ ἀδιαλείπτως παρεκάλουν τὸν Κύριον, ἵνα δώσῃ αὐτοῖς τέκνον. Ὁ δὲ Θεός, ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν, ἐχάρισε παιδίον θηλυκὸν εἰς αὐτούς, τὸ ὁποῖον καὶ ὠνόμασαν εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, Παρασκευήν, ἐπειδὴ καὶ ἐγεννήθη κατὰ τὴν παρασκευὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος. Αὕτη λοιπὸν ἀφιέρωσασα ἑαυτὴν εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας, ἐδιδάσκετο ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ ἐνουθετεῖτο. Ἄφου δὲ ἔμαθεν ἡ ἁγία τὰ ἱερὰ γράμματα, πάντοτε ἀνεγίνωσκε τὰς θείας Γραφάς, καὶ σχολάζουσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, κατεγίνετο εἰς τὴν ἁγίαν προσευχὴν. Ὅταν δὲ ἀπέθανον οἱ γονεῖς τῆς, διεμοίρασεν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά της εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ αὕτη κουρευθεῖσα καὶ ἐνδυθεῖσα τὸ σχῆμα τῶν Καλογραιῶν, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ Κόσμου, κηρύττουσα τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ὅθεν καὶ πολλοὺς Ἕλληνας ἐγύρισεν εἰς τὴν θεογνωσίαν. Ἑβραῖοι δὲ τινες διέβαλον αὐτὴν εἰς τὸν τότε βασιλεῖα Ἀντωνίνον, λέγοντες, ὅτι γυνή τις, Παρασκευὴ ὀνομαζομένη, κηρύττει Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας, ὃν ἐσταύρωσαν οἱ προπάτορές μας.

Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἐπρόσταξε νὰ φέρουν τὴν ἁγίαν ἔμπροσθέν του· θεωρῶν δὲ αὐτὴν, ἔμεινεν ἔκθαμβος καὶ ἐκστατικὸς διὰ τὴν γνῶσιν καὶ κάλλος αὐτῆς· ὅθεν λέγει πρὸς αὐτὴν, ἐὰν πεισθῆς εἰς τοὺς λόγους μου, ὧ κόρη, καὶ θυσιάσῃς εἰς τοὺς Θεοὺς, θὰ γένης κληρονόμος πολλῶν χαρισμάτων καὶ ἀγαθῶν, εἰδὲ καὶ

δὲν πεισθῆς, θὰ σὲ παραδώσω εἰς πολλὰ βάσανα. Τότε ἡ ἁγία μὲ ἀνδρειωμένον λογισμὸν, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν Βασιλεῖα, μὴ γένοιτό ποτε εἰς ἐμὲ νὰ ἀρνηθῶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μου! «Θεοὶ γὰρ εἰ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐκποίησαν, ἀπωλέσθησαν ἐκ τῆς γῆς», ὡς φησι ὁ Προφ. Ἰερεμίας. (Ἰερεμ. I. 11). Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀνάψας ἀπὸ τὸν θυμὸν ἐπρόσταξε νὰ πυρώσουν μίαν περικεφαλαίαν, (ἤγουν παρπούταν σιδηρᾶν) καὶ νὰ βάλωσιν αὐτὴν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ἁγίας. Τούτου γενομένου ἐφυλάχθη ἡ ἁγία ἀβλαβῆς μὲ θεϊκὴν δρῶσον. Ὅθεν διὰ τὸ τοιοῦτον θαῦμα, ἐπίστευσαν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν πολλοὶ Ἕλληνας εἰς τὸν Χριστόν. Εἶτα ἐπρόσταξεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἔκαυσαν δυνατὰ λέβητα γεμάτον ἐλαίου καὶ πίσης, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἔβαλον τὴν ἁγίαν. Ἰσταμένη δὲ ἡ μάρτυς ἐν μέσῳ τοῦ λέβητος ἐφαίνετο δροσιμένη· ὅθεν βλέπων αὐτὴν ὁ Βασιλεὺς, εἶπε, ῥάντισόν με ἐκ τοῦ ἐλαίου καὶ τῆς πίσης, ὧ Παρασκευὴ, διὰ νὰ γνωρίσω, ἀνίσως ἡ πίσσα καὶ τὸ ἔλαιον καίωσιν. Ἡ δὲ ἁγία γεμίσασα τὰς χεῖράς της, ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως, καὶ εὐθὺς ἐτυφλώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του· ὅθεν ἐβόα μεγάλη τῇ φωνῇ, ἐλέησόν με δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ θέλω πιστεύσῃ εἰς τὸν Θεὸν ὃν σὺ κηρύττεϊς. Εὐθὺς λοιπὸν ἔλαβε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅθεν καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ δορυφόροι του, οἵτινες ἔλαβον τὸ Ἅγιον Βάπτισμα εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἡ δὲ ἁγία ἐξερχομένη ἐκεῖθεν, ἐπῆγεν εἰς ἄλλας πόλεις καὶ χωρία κηρύττουσα τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἐλθούσης δὲ εἰς ἄλλην πόλιν, εἰς ἣν ἐδασίλευεν ἄνθρωπος τις, τοῦνομα Ἀσκληπιός, ἐφέρθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ,

καὶ ἐπικαλεσαμένη τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ σφραγίσασα ἑαυτὴν μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ὡμολόγησεν ἑαυτὴν Χριστιανὴν, καὶ ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἐταράχθη, καὶ ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς δράκοντα φοβερώτατον φωλεύοντα ἔξω τῆς πόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον συνήθειαν νὰ ῥίπτωσι τοὺς καταδίκους, καὶ τοὺς ἔτρωγεν. Ἐλθούσης δὲ τῆς ἀγίας εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, θεωρήσας αὐτὴν ὁ δράκων, ἐσύριζε μεγάλως, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα του ἔβγαλε καπνὸν πολὺν· ἡ δὲ ἀγία πλησιάσασα πλησίον εἰς τὸν δράκοντα, εἶπεν, ἔφθασεν ὡθηρίον, ἐναντίον σου ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ ταῦτον τὸν λόγον φυσῆσασα τὸν δράκοντα, ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ· καὶ ὡς τοῦ θαύματος! ὁ δράκων συρίζας μεγάλως, ἐσχίσθη εἰς δύο, καὶ ἠφανίσθη ὁλοτελῶς. Βλέπων ὁ Βασιλεὺς καὶ εἰ μετ' αὐτοῦ τὸ τριούτον θαυμάσιον, ἐπίστευσαν πάντες εἰς τὸν Χριστόν.

Ἡ δὲ ἀγία ἀναχωρήσασα ἐκεῖθεν, ἐπῆγεν εἰς ἄλλην πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ἄλλος Βασιλεὺς Ταράσιος ὀνόματι, ὃς τις μαθὼν περὶ τῆς ἀγίας, παρέστησεν αὐτὴν εἰς τὸ κριτήριον. Ἐρωτηθεῖσα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὸν ἡ ἀγία ὡμολόγησεν ἑαυτὴν Χριστιανὴν, καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ἀνεκήρυξεν. Ὅθεν ἐβλήθη εἰς λέβητα γεμάτον ἐλαίου καὶ πίσεως καὶ μολύβδου, ὑφ' ὃν ἔκαιε πῦρ. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐπιστάς, ἐψύχρανε τὸν λέβητα, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ εἶδεν. Ὅθεν ἔμεινεν ἀβλαβῆς ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς. Καὶ ἄλλα δὲ ἀκόμη βάσανα ἐποίησεν εἰς αὐτὴν οὗτος ὁ ἀπάνθρωπος τύραννος, πλὴν δὲν ἠδηνήθη νὰ σαλεύσῃ τὴν στερεὰν πίστιν της. Ὅθεν τελευταῖον ἀπέκοψε τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλὴν, καὶ

οὕτως ἐπέταξεν ἡ ψυχὴ τῆς μακαρίας νικηφόρος εἰς τὰς αἰωνίους μονάς· (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς ὄρα εἰς τὸν νέον Θεσαυρόν.) Ἦς ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ Ζ'. Ἐν τῇ καρίνῳ Ἀβραμιζίου.

Ἐπὶ Κυρίου σὺ φρουρουμένη, πρὸ βήματος ἀσεδῶν, μάρτυς τὰς μηχανάς· ἔστεγες καρτερῶς, φλεγομένη καὶ ὑπέφαλλε· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς μευ βοῶσα καὶ Κύριος.

Φλέξαν μηδόλωσ, τοὺς παρανόμους καὶ μᾶλλον τὸ πῦρ κόρη, ὁ Χριστὸς δὲ φυλάττει σε ἀβλαβῆ, καθὼς πάλαι διεσώσατο, πυρὸς τοῦ βρέμοντος ἀδαιεῖς νεανίας χειρὶ κραταιᾷ.

Ἦπειρον πᾶσαν, σοφῶς καὶ πόλον μὴ τεκτηνάμενοι, ὄντως τὰ δαιμόνια ξόανα καὶ Θεοὶ, ἀπολέσθωσαν ἐκραύγαζες, Χριστὸς ὁ Κύριος, πλαστουργεὶς ἐστὶ πάντων ἐκέρυττες.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

Ῥδὴ Η'. Χειρὰς ἐκπετάσας Δαυιδῆλ.

Οὐκ ὄντως θεοῦ, ἀλλὰ ψευδῆ, δαιμόνων φάσματα, μάρτυς ἀπέδειξας, καὶ κατηδάφισας τέλεον, καὶ εἰς τέλος κατελέπτυνας, ἐν εὐφροσύνῃ τῷ Χριστῷ ἀπαύστως μέλπουσα· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ναοῦ δυνηθέντος ἐπὶ γῆς, ἐπιφοιτήσῃ σεμνῇ, Ἀπέλλων πέπτωκε, καὶ κατηκόντισται ξόανα, ἐνεργεία τοῦ ἀχράντου Σταυροῦ· δι' οὗ φραχθεῖσα μυστικῶς, ἐν παρῶρησίᾳ πολλῇ ἀνεβίβας· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κάλλου, καὶ τοῦ πέθου σου Χριστέ, Παρασκευὴ ἡ ἁγία, τρωθεῖσα ἔφερε πυρὸς τὴν ἔκκαυσιν κράζουσα· εἰς ὁσμὴν τοῦ θεοῦ μύρου σου, νῦν συναθλοῦσα καρτερωδῶς, δραμοῦμαι ἄληκτα, σοῦ ὀπίσω, εὐλογοῦσα τὸ θεῖόν σου ὄνομα.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς παρθένη ἄχραντε, μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ἔθεν πάντες σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία θεόνυμφε.

Ἦδὴ Θ'. Λίθος ἀχειρότητος ὄρους.

Ρευστῆς βροτῆς καὶ προσκαίρου, μάρτυς θεόφρον ἀντηλλάξω, κάλλος τὸ ἀμήχανον ὄρα, τοῦ σοῦ νυμφίου ἐπειγομένη τρανώς· ἔθεν στεφάνων ἔτυχες, τῶν ἀκηράτων καλλιπάρθενη.

Ἀκούσασα φωνῆς βεβαιούσης, Παρασκευὴ σοῦ τὰς αἰτήσεις, θείας οὐρανόθεν τὸν δρόμον, προθύμως μάρτυς σεμνὴ διήνυσας, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες, κάραν τμηθεῖσα τὴν ἐρίτιμον.

Νίκη κατ' ἐχθρῶν δωρηθῆναι, Παρασκευὴ Χριστὸν ἐξαίτιο, πᾶσι τοῖς τῷ θεῷ Ναῶ σου, προσερχομένοις ἐν θερμοτάτῃ πίστει, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ἦφθης Χερουδίμ ἀνωτέρα, καὶ οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, ἄχραντε παρθένη Μαριάμ, βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον τέξασα, τὸν τῷ πατρὶ συνάναρχον, Κριτὴν ἀπάντων ἐλευσόμενον.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ. — Γοναίτες ἀκουτίσθητε.

Ρωσθεῖσα καλλιπάρθενη, Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου σου,

τυράννων ἔλυσας θράσος, ἀθλοῦσα μάρτυς γενναίως· καὶ πρὸς Χριστοῦ ἀπειλήφαι, βραβεῖα νίκης πάνσοφε, Παρασκευὴ πανθαύμαστε, ὑπὲρ ὑμῶν δυσωποῦσα· τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πέθου.

Ὁμοιον.

Μαρτύρων τὸ ἀγλαΐσμα, Παρθένων σεμνοπρέπεια, νύμφη Χριστοῦ σεμνοτάτῃ, Παρασκευὴ ἀθλοφόρε, σορῶ τῇ τῶν λειψάνων σου, ταῖς ἱεραῖς προσθείαις σου, τοῖς προσιοῦσι δώρησαι, ἡμῖν τὰς ἰάσεις, ἢ πρὸς Θεὸν ἀναπτάσα.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρῶτατον χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ πνεῦμα τὸ πανάγιον ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑἪΝΟΥΣ, ἤχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου χοροβατοῦσα σεμνὴ, ἅμα παρθένης μάρτυς, ταῖς φρονίμοις ἐκείναις, ἐκείθεν ἐκομίσω, χάριν σφῆ, τοῦ ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα μυσαρὰ ἐκ τῶν πίστει προσιόντων σοι.

Ῥῆξασα κράτος τυράννων ἀθεωτάτων σεμνὴ, καὶ πρὸς Θεὸν τὰς βάσεις, ἀναθεῖσα παρθένη, οὐδόλως ἐπτοήθης, οὔτε κρουσμέν, μολυβδοδίνων σφυρῶν, οὔτε πῦρ, οὔτε ξεσμούς τῶν σαρκῶν σου, οὔτε βρασμὸν τῶν λεβήτων, οὔτε ξίφους σφαγῆν.

Ἀσκήσει πρώϊν τὸ σῶμα, τήξασα ἐνδοξε, τὸ δεύτερον ἀθλήσει, στομωθεῖσα τὴν φρένα, τοῖς πᾶσιν ἀνεδείχθης, μάρτυς Χριστοῦ, οὐρανοχάλκευτον φάσγανον, ὡς περ